

Kritika - Sherlock Holmes 2. - Árnyjáték

2012 január 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Krimirajongóknak kötelez?, de egyébként is megér egy estét a Sherlock Holmes 2. A látványvilág lehengerl?, Robert Downey Jr. és Jude Law összjátéka tökéletes, a sztori pedig pörög rendesen. Klasszikus kritika helyett következzen egy kis mozi utáni árnyjáték: Holmes és Watson vajon mit szólna a Guy Ritchie-féle folytatáshoz?

„Csak nem várta, Watsonom, a Blöff és Spíler rendez?jét?l,
hogy komótos kamaradrámát rendez a mi valóban fordulatos kalandjainkból?"

– Meg kell mondanom Önnek, kedves Watson doktorom, hogy igen nagy örömet okozott nekem ezen színes és izgalmas mozgóképalkotás megtekintése – mondta Holmes, miután kilépett a moziból.

– Nem osztom a lelkesedését, drága Holmes – válaszolta Watson.

– Megtudhatnám fanyalgása okát, barátom? – így Holmes.

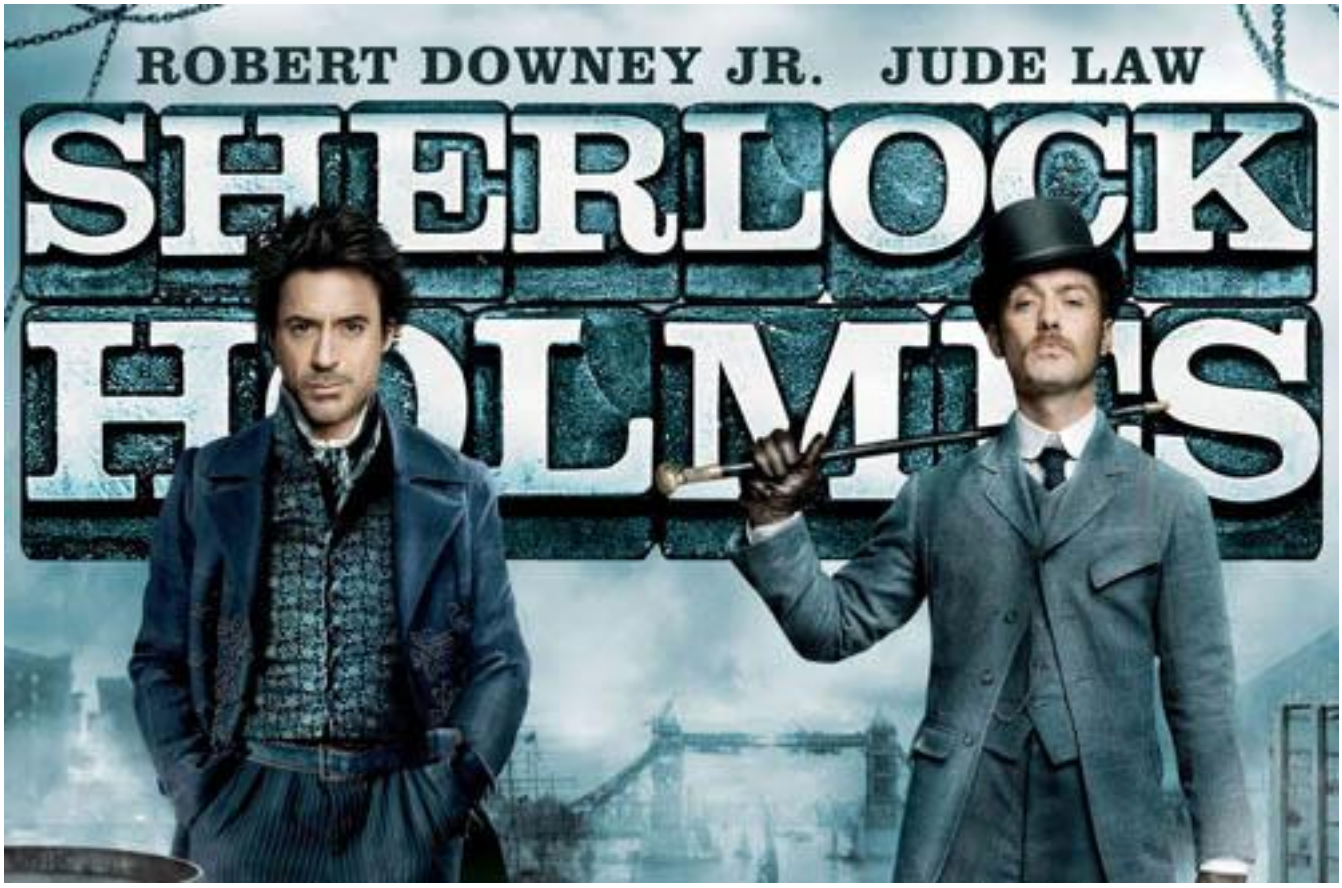
– Túl színes volt, tele képtelen látványelemekkel, ráadásul egyáltalán nem tüntetett fel minket jó színben – dohogta Watson. – Nem két angol gentlemant láttunk a vásznon, hanem két komédiást, majdhogynem ripacsot, akik folyton vaskos tréfákat sütnek el egymás kárára, és inkább t?nnek valamiféle akciókkal dús m?remek h?seinek, mint az ész és a szellem embereinek, melyeknek óhajtanám tudni magunkat.

– Oh, az én drága jó, könnyen ítélkez?, indulatos Watsonom! – kacagott fel gunyorosan Holmes. – Jó doktor, az Ön figyelmét ismét elkerülték fontos részletek.

– Ne csigázzon, ossza meg velem sokadjára is azon okokat, amelyeket szellemi renyheségem bizonyítékainak tudhatunk be – felelte Watson sért?dötten.

– Ahogy parancsolja – mondta Holmes. – Mit mondanak Önnek a következ? kifejezések: intertextualitás, idézéstechnika, kulturális újrahasznosítás és él?sködés, kifordítás, paródia?

– Azt, kedves Holmes, hogy Ön a legbarátibb tanácsaim ellenére sem bírta ki, és beleolvasott azokba a kártékony irodalomelméleti szakmunkákba, amelyeknek forgatása nem több holmi haszontalan passziónál, s mint ilyet, inkább ajánlanám ezen elfoglaltságot unatkozó szépasszonyoknak, mintsem komoly férfiembereknek.

– Posztmodern, Watson, posztmodern! – kiáltott fel Holmes.

– Ezt könnyen rá lehet fogni bármire – replikázta Watson –, minden szellemi szemfényvesztés mentsége ez!

– Igaza van – vágta rá Holmes –, de ne feledje, a mi történeteink, amelyeknek Ön volt a h? krónikása, a maguk korában ugyanúgy kalandos históriák voltak, amelyek f? célja a szórakoztatás volt, és nem az elmék pallérozása.

– Akkor miért foglalkoznak állandóan komoly tudósemberek – és ez egyszer az irodalmárokat is ide sorolnám – azzal, hogy kalandjaink a modern és pozitivista eszmények lenyomatai, vagy éppen a brit birodalmi dölyf és a birodalmi fóbiák mintapéldái, s hogy az Ön módszere a freudi pszichoanalízissel rokon?

– Biztos jó okuk van rá – felelte Holmes. Példának okáért a megélhetés. De épp az Ön iménti szavai cáfolják, hogy hitvány fércmunka lenne eme cinematográfiai alkotmány, ugyanis amellett, hogy kacagtató és látványos m?remek, látszik, hogy alkotói alaposan beleásták magukat a holmesi szakirodalomba. Megjelenik a filmben például a trópusi mérgek toposza, ami a már említett birodalmi fóbia szép példája alkotónk, Sir Conan Doyle munkáiban, aztán ott van kapcsolatunk összetettsége, és ugyancsak hiteles, ahogy engem, a pozitív XIX. század emberét végül arcon csap a felismerés: jön a minden kifinomultságot nélkülöz? XX. század a tömegfegyvereivel és az olyan elvtelen kufárokkal, mint ellenfelem, Moriarty professzor, akik milliókat küldenek a halálba az extraprofitért.
– Jól van, belátom, nem olyan hitvány produktum ez, mint ahogy el?ször gondoltam, de azért sok túlzás van a filmben, mindenféle technikai kütyük, nem is beszélve arról, hogy az ember szemét igencsak próbára teszik ezek a merész vágások. Holmes, Ön egy pillanatra sem fáradt bele a képtelen tempójú akciók bámulásába?
– Csöppet sem! – rikkantotta Holmes. – Csak nem várta, Watsonom, a Blöff és Spíler rendez?jét?l, hogy komótos kamaradrámát rendez a mi valóban fordulatos kalandjainkból? Ritka tehetség ez a mi honfitársunk, nincs párja Európában, s?t megkockáztatom, széles e világon, ha a meghökkent? és szórakoztató akciójelenetek m?vészi igény? megkonstruálásáról van szó. És valljuk be, Watson, a világ nem lett nemesebb hely a kalandjaink óta eltelt id?ben sem, így hát kijár a jónépeknek a kacagás és a mívesen megalkotott akciók sorával gazdagított okos történet, amelyet magas kvalitású színészmesterek vezetnek el?.
– Meggy?zött, barátom, de szavamra, kezd hideg lenni, szaporázzuk meg a lépteinket a Baker Street felé...

Három ok, amiért megéri beülni a filmre:

1. Színészek
Már az els? részben kiderült, hogy kiváló ötlet Robert Downey Jr. és Jude Law összeeresztése. A páros most még inkább lubickol a szerepekben, talán mert már nem nehezedik rájuk a nyomás, hogy vajon képesek-e élettel megtölteni az agyonjátszott irodalmi h?söket. Persze a remekül megírt párbeszédek is megkönnyítik a dolgukat.

2. Történet, mondanivaló
Most nem a misztika homályából bontakozik ki a sztori, mégis sötétebb és nyomasztóbb a végeredmény. Holmes és Watson a legsötétebb er?vel találja szembe magát, ami létezik: a mohósággal, amely sosem látott háborúba kívánja taszítani a nyugati civilizációt. A filmben még nem sikerül gy?znie a milliókat földi pokolba küld? hadiiparnak, de Holmesnak is rá kell ébrednie: ez csak id? kérdése. A történet kicsit nehézkesen indul ugyan, de utána fordulatos és feszes sztori pereg a szemünk el?tt, és nem hiányzik a detektívregényekben kötelez? téves nyom sem.

3. Látvány
Nem csak az elvárható szintet hozza a film, ami a vizuális effekteket illeti, kifejezetten fifikás képi megoldásokkal is kényeztet. A korai tömegpusztító fegyverek küzdelme Holmesékkal például egyenesen leny?göz?.

(Sherlock Holmes 2. – Árnyjáték – színes, magyarul beszél?, amerikai akciófilm, 129 perc, 2011. Rendez?: Guy Ritchie. Forgalmazó: InterCom)

mno.hu - **Szathmáry István Pál**

Ajánló